

คำแนะนำการใช้หนังสือ

เรียงอ่านภาษาบ้านชั้นรัก เพื่อเทียบกับภาษาไทย มีพยัญชนะดังนี้

ก ข(ค) ง จ ฉ(ช) ซ(ส) ซ(ส) ต ด(ท) น บ
ม(พ) ฝ(ฟ) ม ย ล ว ห(ฮ) อ ไม่มี [ด] [น] [ร]

สระและตัวสะกด มีดังนี้

ออง ออด อวน ออ ออก ออง อด ออน อย อัก อัว อัด อั้น อับ
อัม อัย อัว อ่า อิด อิน อิบ อิม อิว อี้ อื้อ อุก อุง อุด อุน อุง
อุ ูอ ูอด ูอน ูอว ูอว อื้อง อื้องก อื้องง อื้องด อื้องน อื้องบ อื้องม อื้องว
อือ-ออ อือ-ออก อือ-ออง อือ-ออน อือ-อก อือ-อด อือ-อน อือ-ออ อือ-ออก อือ-ออง
อือ-อัย อือ-ูออด อือ-ูอน อัย อัยง อัยม ไม่มี อือ อื้อ อื้อง อื้องว

วรรณยุกต์ มี เสียงสามัญ เอก โท^{ตรี} จัตวา แต่คำที่สะกดด้วย ก, ด, บ

ถ้าเป็นเสียงตรี จะใช้ไม้ตรี "๗" เพื่อสะดวกต่อการอ่าน (ตามหลักต้องใช้ไม้โท "๗")

- เรียงตามเสียงอ่านของอักษรจีน เช่น "หล่า" จัดอยู่ในอักษร "ล"
- เสียงจัตวาจะพยายามไม่ใช้ "ห" นำ จะใช้ไม้ "+" แทน เช่น "ฮ"
- เสียงสระ "ไอ" จะใช้ "อัย" เพื่อสะดวกในการเรียงตามสระ
- เสียงสระ "อำ" จะใช้ "อัม" เพื่อสะดวกในการเรียงตามสระ
- เสียงสามัญในภาษามันชั้นรัก จะมีเสียงระหว่างเสียงสามัญกับเสียงตรี เช่น "กา" ออกเสียงคล้าย "ก้า" ในที่นี้จะใช้ "ก"
- เสียง "จ" มีเสียงเหมือน ㅈ (J) และเสียงเหมือน ㅊ (TZ) แต่ผมไม่สามารถแยกเสียงได้ จึงรวมในหมวด "จ"
- เสียง "ช, ฉ" มีเสียงเหมือน ㅅ (CH) และเสียงเหมือน ㅆ (TS) แต่ผมไม่สามารถแยกเสียงได้ จึงรวมในหมวด "ช, ฉ"

- เสียง "ส, ซ" แยกเป็นเสียง 尸 (SH) ออกเสียงจากโคนลิ้น ใช้เครื่องหมาย
เสียงใต้ ส, ซ เช่น 石 ซัก 上 สูง
- อีกเสียงเป็น ㄨ (S) ออกเสียงจากปลายลิ้น ใช้เครื่องหมาย - เสียงใต้
ส, ซ เช่น 生 เช่น 四 ซี่
- เสียงพิเศษ ต้องอ่านควบ 2 พยางค์เป็นเสียงเดียว เช่น
兩 ลี-อ๋อง 玉 ง-อ๊าก 涼 ลี-อ๋อง
- เสียงพิเศษ ต้องอ่านโดยทวนปาก ได้แก่
 - 1) อั้ง 五伍女
 - 2) อั้ง 魚吳吾
 - 3) อ๋ม = โม่ (ไม่มีตัวเขียน)